

STANOWISKO

KRAJOWEJ RADY SĄDOWNICTWA

z dnia 22 grudnia 2022 r.

**w przedmiocie problematyki zwracania się do Krajowej Rady Sądownictwa przez
Sąd Najwyższy i sądy powszechne o nadesłanie dokumentacji konkursowej w ramach
badania niezawisłości i bezstronności sędziów**

1. Administrowane przez Krajową Radę Sądownictwa na potrzeby prowadzonych postępowań dane, w zakresie stanowiącym treścią art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (tj. Dz. U. z 2021 r. poz. 269; dalej: ustawa o KRS) są jawne, podlegają publikacji w biuletynie informacji publicznej, a tym samym żądanie ich udostępnienia jest bezprzedmiotowe.
2. W odniesieniu do pozostałych danych przetwarzanych przez Radę, w tym podlegających ochronie danych osobowych, danych objętych tajemnicami, administratorem tych danych jest Rada, którą zgodnie z art. 17 ust. 1 ustawy o KRS reprezentuje Przewodniczący. W razie wątpliwości co do możliwości udostępnienia danych uprawniony organ, w tym sąd, winien zwrócić się o rozstrzygnięcie do Krajowej Rady Sądownictwa, której decyzja zgodnie z art. 17 ust. 1 pkt 5 ustawy o KRS wiąże Przewodniczącego.
3. Brak jest podstawy prawnej obligującej Przewodniczącego Krajowej Rady Sądownictwa do udostępniania jakichkolwiek chronionych prawnie dokumentów wygenerowanych przez Radę w związku z prowadzonym postępowaniem w przedmiocie powołania na stanowisko sędziego. Zaniechanie udostępnienia żądanych danych do czasu wyrażenia stanowiska przez Krajową Radę Sądownictwa w żadnej mierze nie może być traktowane jako uchylanie się przez Przewodniczącego Rady od spełnienia obowiązku udzielania pomocy organom prowadzącym postępowanie karne, cywilne, czy administracyjne. Nadto do postępowań określonych w art. 42a ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2020 r. poz. 2072 ze zm.; dalej: p.u.s.p.) zgodnie z § 14 cyt. przepisu stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania karnego i Kodeksu postępowania cywilnego wyłącznie w zakresie dotyczącym rozpoznania wniosku o wyłączenie sędziego. Z zakresu zastosowania

w tym postępowaniu wyłączone są zatem przepisy uprawniające sąd do nakładania kar grzywny za niewykonanie zobowiązania.

4. Jednocześnie Krajowa Rada Sądownictwa przypomina, iż stanowi organ nadzoru nad przetwarzaniem danych osobowych w wymiarze sprawiedliwości na podstawie art. 3 ust. 2 pkt 10 ustawy o KRS. Rozstrzygnięcia Krajowej Rady Sądownictwa co do dopuszczalności przetwarzania danych osobowych przez organy wymiaru sprawiedliwości, w tym sądy apelacyjne i Sąd Najwyższy są wiążące względem tych organów. Stwierdzenie niedopuszczalności przetwarzania danych osobowych wyłącza możliwość żądania tych danych przez nadzorowane sądy.
5. W ramach ustanowionego przez ustawodawcę postępowania w przedmiocie badania spełnienia przez sędziego wymogów niezawisłości i bezstronności w trybie art. 42a p.u.s.p. udostępnienie przez Krajową Radę Sądownictwa dokumentów konkursowych wytworzonych przez Radę w postępowaniach nominacyjnych jest dopuszczalne wyłącznie po wykazaniu przez żądający sąd w orzeczeniu:
 - faktu zainicjowania we wskazanym trybie przez osobę uprawnioną w ustawowym terminie badania spełnienia przez sędziego wymogów niezawisłości i bezstronności,
 - informacji, jakie okoliczności przytoczone przez uprawnionego zgodnie z art. 42a § 7 pkt 2 p.u.s.p. dotyczące sędziego, w okolicznościach danej sprawy, mogące doprowadzić do naruszenia standardu bezstronności lub niezawisłości, mającego wpływ na jej wynik, uzasadniają konieczność zapoznania się z określonymi dokumentami wytworzonymi przez Krajową Radę Sądownictwa, a dotyczącymi powołania sędziego,
 - żądanych przez uprawnionego zgodnie z art. 42a § 7 pkt 2 p.u.s.p. dowodów spośród dokumentów tworzonych przez Krajową Radę Sądownictwa na podstawie ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa.

UZASADNIENIE

I

Postanowieniem z dnia 14 czerwca 2022 r. sędzia Wojciech Maczuga działając jako Sąd Okręgowy w Krakowie IV Wydział Karny – Odwoławczy w sprawie oskarżonego o czyn typizowany w art. 207 § 1 k.k., na podstawie art. 167 k.p.k. z urzędu dopuścił dowód z akt osobowych sędziego orzekającego w tej sprawie w sądzie I instancji – Doroty Miklaszewskiej

oraz dokumentów znajdujących się w posiadaniu Krajowej Rady Sądownictwa, a dotyczących postępowania konkursowego i nominacyjnego tejże.

W uzasadnieniu tego orzeczenia podano, że istnieją uzasadnione wątpliwości co do bezstronności, „czy też nawet wprost niezawisłości” w sytuacji gdy sędziego orzekającego w I instancji powołano na to stanowisko w wyniku wniosku Krajowej Rady Sądownictwa, której skład w części został ustalony jako efekt „pozakonstytucyjnego zwiększenia liczby członków Krajowej Rady Sądownictwa z nadania sił politycznych”. W uzasadnieniu tego postanowienia przyjęto założenie, że sposób wyłonienia KRS w obecnym składzie („...z nadania sił politycznych. ...”) jest sprzeczny z Konstytucją RP, co powoduje przełamanie domniemania bezstronności i niezawisłości. Swoje uprawnienie sędzia Wojciech Maczuga wywodził z uchwał Sądu Najwyższego (jak wyjaśnił: trzech izb oraz 7 sędziów, podając, że brak wniosku strony złożonego w oparciu o treść art. 41 k.p.k. nie zamyka drogi do podnoszenia i badania tej kwestii).

W wykonaniu tego postanowienia sędzia Wojciech Maczuga zwrócił się do Przewodniczącego Krajowej Rady Sądownictwa o udostępnienie do wglądu rzeczonych dokumentów.

Pismem datowanym na 30 czerwca 2022 r. Przewodniczący Krajowej Rady Sądownictwa poinformował wnioskodawcę, że pismo nie podlega wykonaniu z uwagi na nieprzedstawienie opisanego powyżej postanowienia oraz niesprecyzowanie rodzaju wnioskowanych dokumentów wraz z argumentacją w przedmiocie ich związku z procedowaną sprawą.

Jednocześnie Przewodniczący Krajowej Rady Sądownictwa zwrócił uwagę wnioskującemu sędziemu na art. 107 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. z 2020 r. poz. 2072 ze zm. dalej: p.u.s.p.) statuującego między innymi odpowiedzialność dyscyplinarną za przewinienie dyscyplinarne polegające na działaniu kwestionującym istnienie stosunku służbowego sędziego, skuteczność powołania sędziego lub umocowanie konstytucyjnego organu Rzeczypospolitej Polskiej.

Sędzia Wojciech Maczuga, kolejnymi pismami, ponownie zwracał się o udostępnienie dokumentów wskazując ich rodzaj i egzemplifikując niektóre z nich oraz podając, że nie jest obowiązany do „tłumaczenia się” w zakresie związku dopuszczanego dowodu z prowadzonym postępowaniem.

Z kolei Przewodniczący Krajowej Rady Sądownictwa kolejnym pismem z 16 września 2022 r. skierowanym do zwracającego się Sądu Okręgowego w Krakowie wniósł o wskazanie, czy badanie zakreślonego przez sąd katalogu dokumentów będzie odbywać się w ramach

uprawnienia, o którym mowa w art. 42a § 3–14 naszej pragmatyki służbowej (p.u.s.p.), tj. czy następuje na wniosek uprawnionej strony o zbadanie spełnienia przez sędziego wymogów niezawisłości i bezstronności złożony w ustawowym terminie, gdyż jedynie ten przepis statuuje ramy legalności badania standardów niezawisłości sędziego sądu powszechnego. W piśmie pouczone, że jedyną podstawą działania w materii badania niezawisłości i bezstronności sędziego pozostaje art. 42a p.u.s.p. i tylko takie postępowanie nie rodzi odpowiedzialności dyscyplinarnej na podstawie art. 107 § 1 pkt 3 p.u.s.p.

W takich realiach Sąd Okręgowy w Krakowie w osobie sędziego Wojciecha Maczugi postanowieniem z dnia 22 listopada 2022 r., stosując art. 287 § 1 k.p.k. nałożył na Przewodniczącego Krajowej Rady Sądownictwa karę pieniężną w wysokości 3000 złotych.

Działanie sędziego Wojciecha Maczugi miało ciąg dalszy w toku rozprawy prowadzonej w dniu 25 listopada 2022 r., w czasie której zachowywał się w sposób naruszający porządek prowadzenia rozprawy, nakłaniając obecne strony do złożenia wniosku o zastosowanie tzw. testu wobec członków składu orzekającego.

Analogiczne zdarzenie prawne miało miejsce w sprawie zawisłej przed Izbą Karną Sądu Najwyższego o sygn. akt I KO 42/22, w związku ze złożeniem przez obrońcę wniosku o rozważenie przez Sąd Najwyższy wszczęcia z urzędu postępowania wznowieniowego zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 25 czerwca 2020 r. w sprawie o sygn. akt II AKa 121/20. Kierownik I Wydziału Izby Karnej Sądu Najwyższego zwrócił się w piśmie z 22 lipca 2022 r. o nadesłanie w terminie 14 dni kompletu dokumentów z postępowania dotyczących sędziego Roberta Zdycha ubiegającego się o stanowisko sędziego Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu. W piśmie tym wskazano jedynie, że służy ono wykonaniu zarządzenia sędziego Sądu Najwyższego Jerzego Grubby.

Pismem z 7 września 2022 r. Przewodniczący Krajowej Rady Sądownictwa wniósł o nadesłanie odpisu postanowienia dopuszczającego żadaną dokumentację jako dowodu w sprawie wraz ze wskazaniem tez dowodowych oraz o przedstawienie, czy ustalenia procesowe, którym ma służyć żadana dokumentacja, odbywają się w ramach prawem dopuszczonych przypadków możliwości badania spełnienia przez sędziego wymogów niezawisłości i bezstronności z uwzględnieniem okoliczności towarzyszących jego powołaniu, tj. w trybie art. 42a § 3–14 p.u.s.p., w szczególności, czy ustalenia te następują na terminowo złożony wniosek osoby uprawnionej.

Pismem z 4 października 2022 r. sędzia Sądu Najwyższego Jerzy Grubba zajął stanowisko, że wnioskowana dokumentacja jest niezbędna do rzetelnego rozpoznania wniosku o wznowienie postępowania w sprawie. Dodatkowo podał, dokumentacja, o którą zwracał się

Sąd miała w jego ocenie cechy informacji publicznej, była naturalnie związana z procesem nominacyjnym każdego sędziego, a odmowa jej udostępnienia przez Przewodniczącego Krajowej Rady Sądownictwa i organ publiczny, który reprezentuje, *de facto* oznacza jej utajnienie, ku czemu brak podstawy prawnej.

W piśmie z 26 października 2022 r. Przewodniczący Krajowej Rady Sądownictwa wskazał, że udzielona przez sędziego Sądu Najwyższego Jerzego Grubbę informacja nie czyni zadość prośbom zawartym w piśmie Przewodniczącego Rady z 7 września 2022 r. Nie zawiera wskazania, czy ustalenia procesowe, którym służyć ma żądana dokumentacja, odbywają się na podstawie wskazanych w tym piśmie przepisów prawa, to jest mieszczą się w zakresie objętym wyłączeniem spod penalizacji dyscyplinarnej statuowanym w art. 72 § 6 pkt 3 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (Dz.U. z 2021 r. poz. 1904 ze zm.). Przewodniczący Rady wskazał ponadto, że żądana dokumentacja ma cechy informacji publicznej i Krajowa Rada Sądownictwa obowiązana jest ją udostępnić. Podniósł jednak, że wystąpienie skierowane do Krajowej Rady Sądownictwa nie odbyło się w ramach reżimu udostępniania informacji publicznej, ale w trybie czynności procesowych – jeżeli Sąd Najwyższy w swym żądaniu powołałby przepisy ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz.U. z 2022 r. poz. 902) sprawa podlegałaby rozpoznaniu w trybie przewidzianym tym aktem. Nie może być zatem mowy o jakimkolwiek utajnieniu dokumentów pozostających w dyspozycji Krajowej Rady Sądownictwa, a jedynie nadaniu czynności jej udostępnienia należytej formuły prawnej.

Postanowieniem z 8 listopada 2022 r. Sąd Najwyższy nałożył na Przewodniczącego Krajowej Rady Sądownictwa karę pieniężną w kwocie 3000 złotych, jako podstawę wskazując art. 287 § 1 k.p.k.

Od powyższego postanowienia, pismem z 21 listopada 2022 r. złożono zażalenie na korzyść Przewodniczącego Krajowej Rady Sądownictwa. W złożonym środku odwoławczym podniesiono zarzuty: „błędu w ustaleniach faktycznych mającego wpływ na treść orzeczenia, polegającego na błędnym uznaniu, że doszło ze strony Przewodniczącego Krajowej Rady Sądownictwa do bezpodstawnego nieudzielenia pomocy organowi prowadzącemu postępowanie karne – Sądowi Najwyższemu – przez odmowę nadesłania dokumentów konkursowych pozostających w dyspozycji Krajowej Rady Sądownictwa, a tym samym do naruszenia obowiązku statuowanego przepisem art. 15 § 2 k.p.k.; naruszenia przepisów postępowania mającego wpływ na treść orzeczenia, a to art. 287 § 1 k.p.k. w zw. z art. 16 § 1 w zw. z § 2 k.p.k. polegającego na nałożeniu kary pieniężnej w sytuacji braku nieodzownego pouczenia adresata żądania w piśmie wzywającym do udzielenia pomocy

organowi prowadzącemu postępowanie karne o skutkach nieudzielenia pomocy w wyznaczonym terminie; naruszenia przepisów postępowania mającego wpływ na treść orzeczenia, a to art. 287 § 1 k.p.k., przez przyjęcie go za podstawę nałożonej kary pieniężnej, podczas gdy przepis ten kary takiej nie przewiduje, odsyłając w tej mierze do innego, niezastosowanego w sprawie przepisu procedury karnej; naruszenia przepisów postępowania mającego wpływ na treść orzeczenia, a to art. 287 § 1 k.p.k., przez przyjęcie, że orzeczenie kary porządkowej jest obligatoryjne, podczas gdy przepis, do którego odsyła przedmiotowa regulacja, to jest art. 285 § 1 k.p.k., przewiduje jedynie fakultatywne nałożenie kary porządkowej, będącej prawem, ale nie obowiązkiem sądu; naruszenia przepisów postępowania mającego wpływ na treść orzeczenia, a to art. 287 § 1 k.p.k., przez przyjęcie, że przewiduje on bezwzględnie oznaczoną wysokość kary porządkowej w kwocie 3000 zł, podczas gdy przepis, do którego odsyła przedmiotowa regulacja, to jest art. 285 § 1 k.p.k., określa kwotę 3000 zł jako górny próg kary pieniężnej; naruszenia przepisów postępowania mającego wpływ na treść orzeczenia, a to art. 94 § 1 pkt 3 k.p.k., przez błędne oznaczenie sprawy, w jakiej wydane jest postanowienie, polegające na wskazaniu, że sprawa toczy się z wniosku obrońcy skazanej o wznowienie postępowania, podczas gdy sprawa toczy się z urzędu; naruszenie przepisów postępowania mającego wpływ na treść orzeczenia, a to art. 94 § 1 pkt 3 k.p.k., przez niewskazanie w postanowieniu kwestii, którego ono dotyczy i ograniczenie się wyłącznie do wskazania sprawy; naruszenia przepisów postępowania mające wpływ na treść orzeczenia przez błędne i sprzeczne z przepisami k.p.k. wskazanie w uzasadnieniu orzeczenia, że „tylko oddalenie dowodu wymaga postanowienia sądu”; rażącą niewspółmierność nałożonej kary, polegającą na jej wymierzeniu w najwyższej przewidzianej ustawowo wysokości, bez wskazania względów, które miałyby to uzasadniać.”.

Wniesiono o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości.

II

Mając na uwadze powyższe oraz okoliczność dalszego wpływu korespondencji z Sądu Najwyższego i sądów powszechnych dotyczącej udostępniania dokumentacji konkursowej przez Krajową Radę Sądownictwa należy uznać tego rodzaju działanie za pozbawione podstaw prawnych z następujących powodów:

1. Art. 1 Ustawy Zasadniczej określa sposób działania organów władzy publicznej. Opierają się one na historycznym ujęciu formalnej i materialnej koncepcji państwa prawnego.

2. Rozwinięciem tej klauzuli jest zasada praworządności statuowana w art. 7 Konstytucji RP. Niezależnie od bezpośredniego działania tej zasady, przepis art. 7 stanowi ważną regułę interpretacyjną, która nakazuje m.in. ścisłą wykładnię przepisów kompetencyjnych, a przede wszystkim niestosowanie wobec władzy publicznej zasady, że **co nie jest zakazane, jest im dozwolone, lecz stosowanie zasady odwrotnej; co nie jest im dozwolone, jest zakazane** (np. wyrok TK z 27 maja 2002 r., K 20/01). W tej mierze zauważyć należy, że wymagania stawiane organom władzy publicznej są bardziej rygorystyczne aniżeli te nałożone na obywateli w art. 83 Konstytucji RP. Działanie na podstawie i w granicach prawa organów władzy oznacza bowiem wymóg legitymacji prawnej dla wszelkiej aktywności polegającej na sprawowaniu władzy publicznej (w tym i sądowniczej). Legitymacja ta obejmować winna co najmniej kompetencje organu poprzez określenie zakresu, form i trybu działania (W. Sokolewicz, M. Zubik, Konstytucja RP Komentarz. Wydawnictwo Sejmowe Warszawa 2016 str. 245-249). Organowi władzy publicznej, w tym sądowi, także Sądowi Najwyższemu nie wolno domniemywać swych kompetencji (post. TK z 9 maja 2005 r., Ts 216/04). Wprawdzie Konstytucja bezpośrednio nie wymaga powoływania się w akcie władczym na podstawę prawną, jednakże warunkiem koniecznym jest by podstawa taka faktycznie istniała. Z treści art. 7 Konstytucji RP daje się wyinterpretować również obowiązek działania organów państwa, jednakże tylko takiego, które wiedzie do przyczyniania się do dobra wspólnego. Działanie wprawdzie zgodne z tym imperatywem, ale przynoszące „złe owoce” pozostaje aktywnością bezprawną *ergo* niepraworządną. Wreszcie art. 7 Konstytucji RP stanowiąc, że organy działają „w granicach prawa” obliguje je do ścisłego przestrzegania prawa określającego ich zadania kompetencje. Tym samym nie zezwalając na działania *ultra vires*.
3. Podstawy prawnej uprawniającej sąd do żądania dokumentów oraz obligującej Przewodniczącego KRS do ich udostępniania należałoby poszukiwać w przepisach dotyczących procedowania w przedmiocie badania spełnienia przez sędziego wymogów niezależności i niezawisłości – w art. 42a p.u.s.p. **W uregulowaniach dotyczących tej materii brak jest przepisu analogicznego w treści do ogólnego obowiązku współpracy z organem prowadzącym postępowanie regulowanym w art. 15 k.p.k.** Ustawodawca w sposób odrębny uregulował postępowanie dowodowe w zakresie badania spełnienia wymogów niezawisłości i bezstronności w art. 42a § 7 pkt 2 p.u.s.p. dopuszczając przeprowadzenie dowodów wyłącznie na wniosek uprawnionego. Zgodnie 42a § 14 pkt 1 i 2 p.u.s.p. do przedmiotowego postępowania

w zakresie nieuregulowanym stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania karnego albo Kodeksu postępowania cywilnego dotyczące wniosku o wyłączenie sędziego. Nie znajdują zastosowanie przepisy wymienionych procedur dotyczące postępowania dowodowego, czy też w zakresie nakładania kar porządkowych. W zakresie objętym żądaniem uprawnionego, sąd rozpoznający sprawę władny jest wystąpić do Krajowej Rady Sądownictwa o dowody w postaci dokumentów wytworzonych przez Radę w postępowaniu nominacyjnym. Nie jest dopuszczalne sformułowania tego żądania przez Sąd z urzędu. Sąd nie jest uprawniony również do nakładania jakichkolwiek kar porządkowych w razie niespełnienia tego rodzaju żądania, nie znajduje w tej procedurze zastosowania art. 15 k.p.k., art. 285 k.p.k. i art. 287 k.p.k.

4. Przyjmując nawet hipotetycznie, że żądanie dokumentów od Przewodniczącego KRS byłoby formalnie legalne (abstrahując od powyższego), to podnieść należy, że owo żądanie zaistniało w sioście rozumianych pozaprocesowych postępowaniach incydentalnych mających wynikać z umocowania z art. 42a § 3 p.u.s.p. i jako takie winno mieć na uwadze następujące kwestie.
 - Stosownie do treści art. 42a § 1 p.u.s.p., nie jest dopuszczalne kwestionowanie umocowania Krajowej Rady Sądownictwa do składania wniosku o powołanie na urząd sędziego sądu powszechnego.
 - Jedyną podstawę badania spełnienia przez sędziego sądu powszechnego przymiotu niezawisłości, a zarazem bezstronności stanowi art. 42a § 3 p.u.s.p.
 - Zgodnie z treścią art. 42a § 6 pkt 1–7 p.u.s.p., **jedynie strona, wnioskodawca, uczestnik postępowania lub obwiniony władny jest złożyć wniosek przewidziany w art. 42a § 3 p.u.s.p. w terminie przewidzianym w § 5 (7 dni od dnia zawiadomienia uprawnionego do złożenia wniosku o składzie rozpoznającym sprawę).** Odpowiednie zastosowanie znajduje w tym względzie art. 29 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym. **Nie jest zatem możliwe podejmowanie tego rodzaju czynności procesowych z urzędu.**
5. Wobec wadliwego procedowania w sprawach wyżej opisanych Przewodniczący Krajowej Rady Sądownictwa nie był zobligowany do przesyłania jakichkolwiek dokumentów.

III

W trakcie postępowania przed Krajową Radą Sądownictwa, na podstawie art. 34 ust. 1, 3 i 4 ustawy o KRS tworzone są: protokół z posiedzenia zespołu członków Rady wyznaczonego

do przygotowania sprawy indywidualnej oraz stanowisko zespołu wraz z uzasadnieniem, a na podstawie art. 21 i art. 42 ustawy o KRS protokół z posiedzenia Krajowej Rady Sądownictwa oraz uchwała wraz z uzasadnieniem. Na podstawie art. 36 ust. 1 ustawy o KRS w określonych ustawą przypadkach formułowane są odpowiednie zawiadomienia dla Naczelnej Rady Adwokackiej, Krajowej Rady Radców Prawnych, Krajowej Rady Notarialnej, Krajowej Rady Prokuratorów przy Prokuratorze Generalnym, Prezesa Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, a na podstawie art. 31 ust. 1 i 2a zarządzenie Przewodniczącego Rady o wyznaczeniu zespołu Krajowej Rady Sądownictwa oraz zawiadomienie Ministra Sprawiedliwości w tym przedmiocie celem wydania opinii w sprawie.

Każda uchwała Krajowej Rady Sądownictwa wraz z uzasadnieniem, stanowisko zespołu oraz imiona i nazwiska kandydatów podlegają **na podstawie art. 37 ust. 2 ustawy o KRS publikacji w Biuletynie Informacji Publicznej, a co za tym idzie nie jest konieczne udostępnianie tych dokumentów w innym specjalnym trybie, gdyż są one w pełni upublicznione**. Pozostałe wyżej wymienione dokumenty, których dysponentem jest Krajowa Rada Sądownictwa mogą zostać udostępnione na żądanie uprawnionego organu, w opisanym wyżej trybie. Konieczne jest jednak wskazanie konkretnych dokumentów, gdyż ustawa o KRS nie nakłada na Krajową Radę Sądownictwa obowiązku prowadzenia osobnych akt postępowania dla każdego kandydata na stanowisko sędziowskie.

Z kolei **akta osobowe sędziów są zwracane do macierzystych jednostek, gdzie ich dysponentami są Prezesi właściwych sądów**. Zawierają one również dokumenty takie jak oceny kwalifikacji, opinie służbowe, rekomendacje i inne dokumenty wykorzystywane w ramach postępowania nominacyjnego. **Dokumenty elektroniczne używane do przeprowadzenia postępowania nominacyjnego są również zamieszczane w systemie teleinformatycznym prowadzonym przez Ministra Sprawiedliwości**. Administratorami danych osobowych w systemie teleinformatycznym są: Minister Sprawiedliwości, prezesi właściwych sądów oraz Krajowa Rada Sądownictwa, każde w zakresie zadań wykonywanych w postępowaniu w sprawie powołania do pełnienia urzędu na stanowisku sędziowskim (art. 57 § 4 p.u.s.p.). **Tym samym Rada nie jest organem właściwym do udostępnienia informacji zawartych w systemie teleinformatycznym po ukończeniu ich przetwarzania, tj. po zakończeniu postępowania nominacyjnego**.

Nadto należy podnieść, iż większość danych osobowych przetwarzanych w formie akt osobowych sędziego nie dotyczy kwestii związanych z postępowaniem nominacyjnym, są to dane przetwarzane przez sąd jako administratora a dotyczące przykładowo sytuacji rodzinnej, świadczeń socjalnych, ubezpieczenia zdrowotnego, stanu zdrowia sędziego

itp. Niejednokrotnie są to dane chronione jako dane sensytywne. Dane te są przetwarzane przez Krajową Radę Sądownictwa w niektórych postępowaniach, np. dotyczących wcześniejszego stanu spoczynku sędziego, czy odpowiedzialności dyscyplinarnej. Krajowa Rada Sądownictwa, której powierzono obowiązki organu nadzoru nad przetwarzaniem danych osobowych w wymiarze sprawiedliwości (art. 3 ust. 2 pkt 10 ustawy o KRS) jest uprawniona do określania dopuszczalności przetwarzania danych przez nadzorowane sądy i trybunały, co mieści się w dyspozycji art. 175dd § 3 pkt 7 p.u.s.p., zgodnie z którym wzywa administratora lub podmiot przetwarzający do dostosowania przetwarzania danych do przepisów rozporządzenia 2016/679 lub ustawy z dnia 14 grudnia 2018 r. o ochronie danych osobowych przetwarzanych w związku z zapobieganiem i zwalczaniem przestępczości. Rada związana jest własnym stanowiskiem co do dopuszczalnego zakresu przetwarzania danych osobowych i nie może udostępniać danych, jeżeli skutkuje to naruszeniem przywołanych przepisów. Organ nadzorowany winien podporządkować się wezwaniu Rady.